

[Lannung.]

skønt vor Henstilling blev rettet og Justitsministerens Tilsagn om Cirkulærets Udsendelse blev givet allerede den 31. Maj, og skønt Baggrunden var den, at man satte os under det allerstærkeste Pres for at opnaa en hurtig Gennemførelse af Loven, noget, som adskillige af os var meget betænkelige ved, fordi vi mente, at den i Virkeligheden trængte til Korrektur paa adskillige Punkter, men vi nøjedes altsaa med dette, om jeg saa maa sige, Minimum af Korrektur, der laa i vore Udvalgsbemærkninger.

I øvrigt skal jeg blot, men til Gengæld saa indtrængende som muligt, lægge Ministeren paa Sinde, at der er en stigende Følelse af, at der i adskillige Tilfælde ikke er et helt rimeligt Forhold imellem Brøde og Straf i de Sager, der her er Spørgsmaal om, navnlig ikke her, hvor det gælder Straf med tilbagevirkende Kraft og en Minimumsstraf paa 4 Aar, og tillige at dette Forhold i højere Grad, end det sker, burde rettes allerede, naar det afgøres, om Tiltale skal rejses eller ej. Ogsaa af den Grund beklager jeg, at dette Cirkulære er formuleret, som det er, og beklager, at man ikke har fundet det muligt fra Justitsministeriets Side i højere Grad at lægge Anklagemyndigheden de Synspunkter paa Sinde, som var saa stærkt fremme her i Tinget under Udvalgsbehandlingen. Jeg fremhævede, at jeg pegede paa dette Forhold mindre for de paagældende Personers egen Skyld end af Hensyn til vort Ansigt som ubetinget Retsstat og af Hensyn til Eftertidens Dom.

Rytter: Da jeg hørte den højtærede Justitsminister, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa en Affære hos Dickens, hvor der er Tale om, hvordan man skal stemme ved et Valg, og hvad man skal gøre for at blive populær — jeg er vis paa, at den højtærede Justitsminister kender dette. Der siger den ene af de interesserede: Man skal altid stemme med Hoben, saa bliver man populær, og saa er man paa den rigtige Side. Saa spørger den anden: Ja men, hvis der nu er to Hobe, hvem skal man saa stemme paa? Saa skal man stemme paa den, der raaber højest. Jeg kom uvilkaarligt til at tænke paa det. Saadan noget

kan altsaa passere i England, men det er ganske utænkeligt her i Danmark, idet vi her har en rent saglig Diskussion, det er Argumenterne, der virker ved deres egen Kraft, og ikke det agitatoriske.

Jeg synes dog Justitsministeren har det forholdsvis let. Snart siger Ministeren: Den Sag sorterer ikke under mig, men under min Kollega, Minister Frode Jakobsen . . . (Justitsministeren [*Busch-Jensen*]: Det har jeg ikke sagt!) Det var da vi forrige Gang havde Sagerne til Behandling; det er ikke kommet frem under denne Sag, selvfølgelig ikke, for det er Justitsministeren, der har forelagt Sagen. Men saa bliver Argumentationen en noget anden; nemlig den: Ja, men det vedrører ikke dette Forslag. Det er jeg ikke ganske enig i; naar Hovedbetragtningen for os; der er imod, netop er den, at vi ikke mener at kunne gaa med til Forslaget paa Grund af hele Forhistorien.

Jeg skal nu beskæftige mig lidt med Justitsministerens Argumentation. Min Hovedindvending var den, at Justitsministeren er Skyld i de strenge Domme derved, at han ikke tilstrækkelig kraftigt over for Politadvokaterne, Statsadvokaterne, eller hvem der nu har med Sagerne at gøre, slaar fast: Ingen Sag maa rejses, hvor der ikke kan være Tale om en Straf af omkring 4 Aar, alle mindre Sager skal bortfalde; det er de Sager, der vil give omkring 4 Aar eller mere, man skal have frem, de andre skal ikke frem. Det var min Hovedindvending.

Justitsministeren sagde hertil for det første: Jeg har talt med Rigsadvokaten om dette Cirkulære lang Tid, før det kom. For det andet sagde Justitsministeren: Domstolene kan jo afvise disse Sager. Og endelig for det tredje sagde Justitsministeren: Nu kommer Sagerne for Højesteret, saa faar vi en Vejledning fra Højesteret. Saadan, forstod jeg, er Ministerens Standpunkt over for denne min Hovedindvending.

Dertil maa jeg for det første sige, at dette, at Ministeren har talt med Rigsadvokaten, er for mig ikke nok. Selvfølgelig har Justitsministeren talt med Rigsadvokaten adskillige Gange, før Cirkulæret kom. Men det afgørende over for Offentligheden er jo ikke disse mere eller mindre private eller interne Samtaler, det over for Offent-